1549

პროლეტარებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით

ლიტერატურული საქართველო

22 თებერვალი 1940 წ. | საქართველოს საბჭოთა მწერლების კავშირის ორგანო | № 6 (129) ფასი 30 კაპ.

საკ. კ. პ. (ბ) ცენტრალური კომიტეტისა და სსრ კავშირის სახკომსაბჭოს მისალმება

საბჭოთა კინემატოგრაფიის მუშაკებისადმი

საკ. კ. პ. (ბ) ცენტრალური კომიტეტი და სსრ კავშირის სახკომსაბჭო მოესალმებიან საბჭოთა კინემატოგრაფიის მუშაკებს, რომელიც აღნიშნავს თავისი არსებობის 20 წლისთავს.

საბჭოთა კინემატოგრაფიამ 20 წლის არსებობის მანძილზე მნიშვნელოვანი გამარჯვებები მოიპოვა. საბჭოთა კინო გაიზარდა და გადაიქცა დიდ იდეურ-მხატვრულ ძალად და მასების კომუნისტური აღზრდის მძლავრ საშუალებად.

საკ. კ. პ. (ბ) ცენტრალური კომიტეტი და სსრ კავშირის სახკომსაბჭო მოუწოდებენ კინომუშაკებს განავითარონ და წინ წასწიონ ხელოვნების ყველაზე მნიშვნელოვანი და მასობრივი დარგი — კინო, რაც შეიძლება მეტი მისცენ ჩვენს ქვეყანას მშრომელთა ყოველმხრივი კულტურული ამაღლებისათვის საჭირო მაღალმხატვრული და სხვა სურათები, რომლებიც ნათლად ასახავენ სსრ კავშირის ხალხთა ისტორიულ წარსულს და სოციალიზმის ეპოქას, ადიდებენ საბჭოთა ადამიანების წარმატებებს და საგმირო საქმეებს, იხდენენ ჩვენი ხალხის მობილიზებას ჩვენი მშენებლობის სიძლიერეთა გადასალახავად, კომუნიზმის გასამარჯვებლად შემდგომი თავდადებული ბრძოლისათვის.

საკ. კ. პ. (ბ) ცენტრალური კომიტეტი. **სსრ კავშირის სახკომსაბჭო.**

სახელოვანი იუბილე

ჩვენი უძლეველი წითელი არმიისა და სამხედრო-საზღვაო ფლოტის ოცდაორი წლისთავი — ეს საყოველთაო-სახალხო ღღესასწაული — გამარჯვებული საბჭოთა ხალხის მობილიზაციური მზადყოფნის ახალი დემონსტრაციაა. ყოველი საბჭოთა პატრიოტი, ყოველი საბჭოთა მოქალაქე სიამაყის და სიყვარულის გრძნობით შესცქერის ჩვენი სამშობლოს უძლეველი მეომრების ფოლადისებურ რაზმებს, რომელთაც შესწევთ უნარი დაამარცხონ ყოველი მტერი ხმელეთზე, ჰაერში, წყალზე და წყალქვეშ.

წითელი არმიისა და სამხედრო-საზღვაო ფლოტის ოცდაორი წლის ისტორია სახელოვანი მატიანეა, რომლის ყოველი ფურცელიც ლაბეჟდილია სამშობლოს უსაზღვრო სიყვარულისა და ლეგენდარული სიმამაცის სასწაულებით. წითელმა არმიამ და სამხედრო-საზღვაო ფლოტმა დაიცვეს ჩვენი სამშობლო სამოქალაქო ომის ცეცხლსა და ქარიშხალში. სამოქალაქო ომის წლებში ჩვენი ქვეყნის შეიარაღებულმა ძალებმა გაანადგურეს ყოველ მხრიდან შემოსეული ინტერვენტებისა და თეთრგვარდიელების ბანდები. მამაცმა წითელმა პოლკებმა აღვადეს პირისაგან მიწისა დენიკინის, კოლჩაკის, ვრანგელისა და სპეციფრიხები ოდდოები. მშრომელთა არმია ბრწყინვალედ გამარჯვებული გამოვიდა ყველა ბრძოლიდან, რომელსაც აწყობდა ინტერვენტორებისა და მათი აგენტების, ფინელი თეთრგვარდიელების, შემოტევანი, მტრის ჯრეხილურნი, რომელნიც იმ წლებში ფინეთის პორტებიდან თავს დაესხნენ საბჭოთა ქვეყანას, ბალტიის მამაცმა წითელმა მეზღვაურებმა გაანადგურეს და ჩასქირეს. ყველა ამ ბრძოლაში წითელი არმია და სამხედრო-საზღვაო ფლოტი განმტკიცდნენ და გამოიწრთვნენ. იქმნენ უძლეველ ძალად მშრომელთა სასიხარულოდ, მტრის თავზარდასაცემად.

წითელი არმია და სამხედრო-საზღვაო ფლოტი მთელი თავისი გმირული ისტორიით, ყოველი თავისი გამარჯვებით განუფრეულად დაკავშირებულია მშრომელი კაცობრობის ბენიალური ბელადების **ლენინისა** და **სტალინის** სახელებთან. განუწყვეტლივ და დაფიქალად ზრუნავდა დიდი **ლენინი** ჩვენი ქვეყნის შეიარაღებული ძალების ზრდისა და განმტკიცებისთვის, დიდი **სტალინი** იყო და არის წითელი არმიისა და სამხედრო-საზღვაო ფლოტის ყველა გამარჯვების სულის ჩამდგმელი, შთაგონებელი და ინიციატორი ორგანიზატორი. ლენინ-სტალინის დიადმა პარტიამ აღზარდა და გამოწრთო სახელოვანი პროლეტარული სარდლები — ფრუნზე, ვოროშილოვი, და ბუდიონი. ბოლშევიკების დიადმა პარტიამ აღზარდა მთელი თაობები გმირი მეთაურების, კომისრებისა და მებრძოლებისა, რომელთა მაგალითები უფიდან აღაფრთოვანებენ საბჭოთა ხალხს სამშრომელ საქმეების მოსახდენად სამშობლოსათვის ბრძოლაში.

ჩვენი სოციალისტური სამშობლოს განუხრელმა წინსვლამ, სოციალისტური ინტერნაციონალის გამარჯვებებმა შესაძლებლობა მოგვეცა უხვად აღგვეჭურვა ჩვენი შეიარაღებული ძალები თანამედროვე სამხედრო ტექნიკით. წითელი არმიის პირად შემადგენლობამ ბადალი არ ჰყავს მთელს მსოფლიოში. წითელი არმია ძლიერია თავისი შესანიშნავი კადრებით, თავისი ფოლადისებური დამამაგრებით, თავისი ყველაზე უფრო მოწინავე ტექნიკით, ძლიერია თავისი ულრმესი სიყვარულით და ერთგულებით სამშობლოსა და დიდი სტალინისადმი. „წითელი არმია განმტკიცდა ძალას წარმოადგენს. ჩვენს არმიაში წითელარმიელები, მეთაურები და პოლიტმუშაკები — ეს მონოლიტური, მარქსისტულ-ლენინური იდეოლოგიით შეიდუღაბული კოლექტივია. წითელი არმია, როგორც ერთი კაცი, ყოველ წამს მზად [illegible] შესარულოს თავისი წმინდა მოვალეობა გამარჯვებული შრომის სახელმწიფოს დაცვისა, როგორც ერთი კაცი მზად არის, სიხარულით შესწიროს სიცოცხლე ლენინ-სტალინის დიად საქმეს“ (ეროშილოვი).

წითელი არმიის ამ საბრძოლო მზადყოფნისა და ძლევამოსილების ბრწყინვალე დემონსტრაციას წარმოადგენენ ხასანის ბრძოლები, როცა წითელი არმიის ნაწილებმა მოიგერიეს და გაანადგურეს ჩვენს მიწა-წყალზე შემოჭრილი მტრის ურდოები. შემდეგ, ხალხინ-გოლთან მომხდარ გაფფრენებულ შეტაკებებში წითელმა არმიამ კვლავ ასახელა საბჭოთა იარაღის ძალა. წითელმა არმიამ, ასრულებდა რა თავის განმათავისუფლებელ მისიას — მძიმე დაზმარების ხელი გაუწოდა დასავლეთ უკრაინისა და დასავლეთ ბელორუსიის ხალხებს. ამავამად წითელი არმია და სამხედრო-საზღვაო ფლოტი ეხმარებიან ფინეთის მშრომელ ხალხს, რათა მან გადაიგდოს კისრიდან მანერჰაიმელი ჯალათების მძიმე უღელი. ფინელ თეთრგვარდიელების წინააღმდეგ ბრძოლაში წითელმა არმიამ მამაკობისა და მასობრივი გმირობის სასწაულები გვიჩვენა. ინგლისისა და საფრანგეთის იმპერიალიზმის მესვეურები ცდილობდნენ სსრ კავშირის წინააღმდეგ სამხედრო ინტერვენციის პლაკარდად გამოეყენებინათ ფინეთი. მაგრამ წითელმა არმიამ და სამხედრო-საზღვაო ფლოტმა მტრის ეს ეგრეკული გაბნეზრახვა გაიცამტვერეთ.

წითელი არმია და სამხედრო-საზღვაო ფლოტი ჩვენი მშვიდობიანი შემოქმედებითი შრომის, ჩვენი აყვავებული ცხოვრების უძლეველი დამცველები არიან. ამიტომ არის, რომ ჩვენ ხალხს უსაზღვროდ უყვარს თავისი მშობლიური არმია. ჩვენი ხალხი არაფერს არ იშურებს თავისი არმიის, თავისი სამხედრო ფლოტის ძლიერების განსამტკიცებლად. საბჭოთა ხალხი და წითელი არმია ერთ მთელად არიან შედეგილნი. ხალხი თავის საუკეთესო შვილებს, ახალგაზრდა საბჭოთა პატრიოტებს სისხლოვან გზაზის არმიისა და ფლოტში. ყოველი საბჭოთა მოქალაქე საყვარულით, იმედით და აღფრთოვანებით ახსენებს წითელი არმიის გმირთა დიდებულ სახელებს, ჩვენი უძლეველი ქვეყნის ნაწილების მებრძოლთა, გამოჩენილი მფრინავების, მარჯვე არტილერისტების, მამაცი ტანკისტების, უშიშარი სამხედრო მეზღვაურებისა და სახელოვანი მფრინავების სახელებს. ეს ადამიანები, ეს ფოლადისებური გმირები აღზარდა დიდმა **სტალინმა,** აღზარდა ლენინ-სტალინის უძლეველმა პარტიამ, რომელსაც ანდერძად მოჰყავს ჩვენი ხალხი წინ, კომუნიზმის მშვენვანილ ბანერ.

საბჭოთა ხალხები ერთი წუთითაც არ იციწყებენ დიდი **სტალინის** მითითებას იმის შესახებ რომ ჩვენ კაპიტალისტურ გარემოცვაში ვიმყოფებით. ამიტომ არის, რომ მიღიონობით საბჭოთა პატრიოტები გატაცებით სწავლობენ სამხედრო საქმეს. საბჭოთა მეწერლების უპირველესი მოვალეობაა თავიანთი ხალხთან ერთად მხურვალე მონაწილეობას იღებდნენ ჩვენი ქვეყნის თავდაცვის განმტკიცების საქმეში. საბჭოთა მეწერლები სრულყოფილად უნდა დაეუფლონ სამხედრო საქმეს იმისათვის, რომ საქართველოს შემთხვევაში პრაქტიკულადაც ცხადყონ თავიანთი ულრმესი სიყვარული სოციალისტურ სამშობლოსადმი. ამასთან ერთად საბჭოთა მწერლებმა უფრო სრულყოფილად უნდა ასაზრდოონ ოა ბრძოლა საბჭოთა პატრიოტების იმ ფოლადისებურ თაობისა, რომელიც მბრძოლად იცავს ჩვენი ქვეყნის შვიდობიანობას.

ეს არის უაღრესად წარმტაცი შემბლიანი თემა მხატვრულ შემოქმედებისათვის, რადგანაც წითელი არმიის და სამხედრო - საზღვაო ფლოტის ცხოვრებისა და ბრძოლის ყოველი ფურცელი ულრმეს მთაგრეხსან ძალეულ მწერალს ფანტაზიას, ეჩვენებს მას გამბედაობისა და გმირობის ისეთ მასობრივ მაგალითებს, რომელთა მსგავსიც არ ახსოვს კაცობრიობის ისტორიას. ახლა მთავარი ამოცანა სწორედ ის არის, რომ ჩვენმა მწერლებმა შესძლონ გამოხატვა წითელ არმიის ადამიანებისა, რომელნიც გარემოცულნი არიან მთელი საბჭოთა ხალხის, მთელი მოწინავე კაცობრიობის მეზნებარე სიყვარულთან.

ი. ბ. სტალინი და კ. ე. ვოროშილოვი ფრონტზე. ქანდაკება გ. პეტინისა.

ქართველი ხალხის ზეიმის დღე

ცხრამეტი წლის წინათ კლასობრივი ბრძოლების ცეცხლში, მშრომელი ხალხის მოსისლეკ მტრებთან გაფფრთებულ შეტაკებაში იშვა საბჭოთა საქართველო.

დიდი რუსი ხალხის, რუსეთის გმირი მეშრომა კლასის დახმარებით ქართველმა ხალხმა ერთხელ და სამუდამოდ გადაიგდო თავიანი ბატონიდან ბურჟუაზიულ-მემამულური ექსპლოატაციის და კოლონიური ჩაგვრის ძნიმე უღელი.

აუტანელი წამებისა და მოუდრეკელი გმირობის გზა გაიარა ქართველმა ხალხმა, ვიდრე იგი ამ გამარჯვებას მოიპოვებდა, ვიდრე ბედნიერებას მიაღწევდა.

ჩაუყარა რა საფუძველი ბოლშევიკურ ორგანიზაციებს საქართველოსა და მთელს ამიერ-კავკასიაში, დიდმა **სტალინმა** ქართველი ხალხის სოციალური და ნაციონალური განთავისუფლების საქმე მეფიერად დაუკავშირა დიდი რუსი ხალხის ბრძოლას ფეთიმპყრობელობისა და ექსპლოატატორული კლასების წინააღმდეგ. და სწორედ იმ დროს, როდესაც **ლენინისა** და **სტალინის** გენიალური ხელმძღვანელობით ეს ბრძოლა დიდი ოქტომბრით დაგვირგვინდა, საქართველოს მშრომელი ბელეხობის და მოუმთა კლასის მოდალტეტებმა — მეწმეველებმა—ქართველი ხალხი, შინაური ექსპლოატატორებისა და უცხოელი იმპერიალისტების კარნახით, გამარჯვებული რევოლუციის სამშობლოს მოსწყვეტეს და ახალი კოლონიური ჩაგვრის უღელში შეაბეს. ქართველი თავადაზნაურობის, ეკლესიკლის, ვაჭარ-სპეკულანტების შეუზღუდველმა ბატონობამ, უცხოელი დამპყრობლების განუკითხავმა თარეშმა ირანიზული სიღატაკის, ფეზიკური გადაშენების პირამდე მიიყვანა ქართველი ხალხი, რომელსაც, მიუხედავად ამ ძმაშე განსაცდელისა, სამი წლის მანძილზე ერთი დღითაც არ შეუწყვეტია ბრძოლა მრავალფალა დასაბრუნებელ საბჭოთა ხელისუფლების დასამყარებლად.

საქართველოს მშრომელ ხალხს ამ უთანასწორო ბრძოლაში მისსავე პირველ მოწოდებისთანავე მოეშველა ოქტომბრის ძლევამოსილი ლაშქარი—მეშურ-გოეხური წითელი არმია, რომლის დახმარებითაც ქართველმა ხალხმა თავის მიწა-წყალზე, მაღლა აღმართა სოციალური და ნაციონალური თავისუფლების წითელი დროშა.

ცხრამეტი წელიწადი გავიდა ამ დიდი აქტის შემდეგ და დღეს სტალინური კონსტიტუციის მზით განათებული საბჭოთა საქართველო, ისევე, როგორც ყველა მისი მოძმე მოკავშირე რესპუბლიკა, ბეიჩენებს იმის ბრწყინვალე მაგალითს, თუ ბუღლება და სხვ. დაუსრულებლად აყვავებისა და ბედნიერების, რა ფართო გზაა გაშლილი ყველა ამ ხალხის წინაშე, რომელიც, სპობს რა თავის დამმონებლებს და მრავრეულებს, თავად იღებს მბრძოლობის საქმის ხელში და თავათ გაანგებს თავისი მკაკუვნენი შემნილ დოგეოთსაც და სიმდიდრეს.

წარმტაცია ამაღლებული სულრათის წარმოადგენს დღეგანდელი საქართველო! ლენინ-სტალინის პარტიის მიერ აქტიური შემოქმედებითი ცხოვრებისათვის ამოძრავებულმა ქართველმა ხალხმა თავისი ქვეყანა ბეშმარიტად საბჭოთა კავშირის მარგალიტად გადაიქცია.

უკიდურესად ჩამორჩენილი აგრარული კუთხე, რომელსაც მრეწველობის მხოლოდ ჩანასახი მოეპოვებოდა, დღეს უკვე მოწინავე რესპუბლიკაა, ფართოდ განვითარებული ძმიმე და მსუბუქი მრეწველობით, მოაგალიოცხოვანი სოციალისტური მუშთა კლასით — რესპუბლიკა, სადაც სახალხო მეურნეობის საერთო პროდუქციის სამ მეოთხედზე მეტს სამრეწველო პროდუქცია შეადგენს.

ამასთან საბჭოთა საქართველო დღეს ნამდვილი წყალკუტა, ნამდვილი აყვავებული ბაღნარი, აფეოდალებული ჩაის პლანტაციები, ეენახის თვალუწვდენელი ზვრებით, ციტრუსებისა და ხეხილის ბაღებით, თამბაქოს, ტუტეოს, რამის, ბეერნის, დაფნის, ეეკალიპტის და ბეერის სხვა ეეროტიურ სასარგებლო მცენარეთა ბაღნარი, კოლხიდის ახალი მიწებით გაფართოებული, სადაც დღეს 2.340 ტრაქტორი, 434 კომბაინი და მრავალი რთული სასოფელო-სამეურნეო მანქანა მოშაობს, ბაღნარი, რომელიც ორნახევარ უხე მოსავლის აძლევს 4.281 კოლმეურნეობას და რომელსაც გასული წელს საკავშირო სასოფლო-სამეურნეო გამოფენაზე წარგზავნილი ჰყავდა 4.000-ზე მეტი ექსპონენტი.

ძნელია ციფრებით გამოხატო ის, რაც საბჭოთა საქართველოს სტალინურ ხუთწლეულებში მოიპოვა, მიუხედავად იმისა, რომ ეს ციფრები ქვეყნენ როგორც მელოდიური სიმღერის ჰანგები, როგორც გმირული პოემის სტროფები.

განა მომხიბლელი სიმფონიად არ მოესმის ყოველ საბჭოთა პატრიოტს ის, რომ დღეს საქართველოს დაბალ და საშუალო სფეიხურის სკოლებში წწავლობს 700 ათასი მოწაფეი, 23 უმაღლეს სასწავლებელში—23 ათასი სტუდენტი, რომ მის მოეკმოვება სამი ათასამდე ბიბლიოთეკა, 1200 სასოფლო კლუბი, 50 პროფილიფო თეატრი, 20-მდე სანატორიუმ-სამეცნიერო ინსტიტუტი, 250 სპეციალურები სამეურნეო დაწესებულებანი, ომ, ...

პოეზია და რევოლუცია

ბესო ჟღენტი

როგორც ქართველი რომანტიკოსების შემოქმედებამ თავის ნამდვილ ზენიტს ნიკოლოზ ბარათაშვილის ბრძნულსა და მღელვარე ლექსებში მიაღწია, ისე მეოცე საუკუნის ქართულმა დეკადანსის პოეზიამ თავისი უმაღლესი და ფერადმესი გამოხატულება გალაქტიონ ტაბიძის რევოლუციამდელ შემოქმედებაში ჰპოვა.

უიმედობისა და განწირულების, მწუხარებისა და სიმარტოვის, სოციალური სინამდვილისგან გაზიზღნისა და საკუთარ განცდათა სიღრმეში ჩაკეტვის ნაწყობილებებით არის აღბეჭდილი გალ. ტაბიძის ლექსების პირველი წიგნი — ეს დიდი და მრავალმპნვიანი სვედიანი სიმფონიაა „დაწერილი სისხლის წვეთით, დწერილი ასოებით“.

„უდაბნო“-ს, „მე და ღამე“-ს და „მესაფლავე“-ს დამწერი პოეტისათვის უკვე ბუნებრივად გახსნილი იყო გზა ევროპიელი და რუსული დეკადენტური სკოლების პოეტური პოზიციებისაკენ თუმცა ტაბიძე არასოდეს არ მისულა ეპიგონობის საზღვრამდე, არასოდეს არ მოსწყვეტია მშობლიურ ნიადაგს, მშობლიური პოეზიის ტრადიციას. საკმარისია გავიხსენოთ ამ პერიოდის გალ. ტაბიძის შედევრები — „მთაწმინდის მთვარე“ და „ლურჯა ცხენები“, რომლებშიც პოეტმა შეგნებულად გვანაშინა მისამართი თავისი დიდი წინამორბედის — ნიკოლოზ ბარათაშვილის. ამ ღრმა სულიერ ნათესაობის უეჭველ კვალს ვხედავთ აგრეთვე ტაბიძის ლექსში „შაი ყორანი“.

გ. ტაბიძის ლექსების მეორე წიგნი შეუდარებელი სიმდიდრეა რევოლუციის წინაპერიოდის ქართული პოეზიისა და უეჭველად ერთი უდიდესი მოვლენათაგანი ევროპიელი და რუსული სიმბოლიზმის მასშტაბით. ამ წიგნში ტაბიძემ მიაღწია იმპრესიონისტული პოეტური ფერწერის უკიდურეს საზღვარს, გამიმეშავა პოეტის ღრმად სუბიექტური განცდებისა და გრძნობების გადმომცემი განუმეორებელი მუსიკა ლექსისა, პოეტური სახეების ემოციური ძერწვის თავისებური მანერა, რომლის მეოხებითაც ლოღიკურ ენაზე აუხსნელი მოტივებიც კი ხშირად აღწევენ განზრახულ ეფექტს, დაუვიწყარის ძალით გადადიან მკითხველის ცნობიერებში. ამ წიგნში მთელი სისავსით გამოვლინდა ჩვენი დროის ამ დიდი პოეტის უსაზღვრო მდიდარი ფანტაზია, გადაჰშალა პოეტური სიტყვის ღრმად ინდივიდუალური ლაბორატორია, სადაც ლექსის რიული მოდერნული კულტურა ორგანულად შეთავსებულია მეტყველების ძალდაუტანებლივ, ბუნებრივ მდინარებასთან.

პოეტისათვის ჩვეული სივდა გამძაფრებულ სკეპსისშია გადასული, მისტიკიზზმი და უკიდურესი ინდივიდუალიზმი განსაზღვრავს მის მსოფლშეგრძნებას, სამყაროსადმი მიმართებას, გარემოცვაზედიციაა და ხატვის ხასიათს. და ამ ლექსების კითხვისას ერთი შეხედვით გაუგებრადაც მოგიჩვენებათ, თუ როგორ შესძლო ამის შემდეგ პოეტმა სოციალისტური რევოლუციის პირველსავე წლებში ერთბაშად და თანმიმდევრულად დამდგარიყო დიადი სოციალური იდეების განმასახიერებელი, ახალი, რევოლუციური პოეტური კულტურის ნიადაგზე. მაგრამ ეს მხოლოდ ერთი შეხედვით. ნამდვილად კი გ. ტაბიძის მთელი პოეტური ბიოგრაფია გვაძლევს გასაღებს პოეტის ამგვარის გარდაქმნისა და შემობრუნების ასახსნელად. ტაბიძე თავისებური ბუნით მივიდა სიმბოლიზმის იდეურ შემოქმედებით კონცეპციამდე. მისი კობფლიქტი თავისი დროის სოციალურ სინამდვილესთან გამოწვეული იყო არა ბურჟუაზიული დაცემულობის, არა ბურჟუაზიის მიერ თავისი კლასობრივი განვითარების ამოწურვისა და განწირულების შედეგად, არამედ წარმოშობილი იყო იმ სოციალური სვდის საფუძველზე, რომელმაც მოიცვა წვრილ-ბურჟუაზიული მზატვრული ინტელიგენციის გარკვეული ნაწილი 1905 წლის რევოლუციის დამარცხების შემდეგ.

ეს გარემოება განასხვავებს გ. ტაბიძეს ევროპიელი სიმბოლისტი პოეტებისაგან და ამაში მდგომარეობს მისი შეუთანხმებლობის მიზეზი ქართველი „ცისფერ ყანწოლების“ სკოლასთანაც, რომელიც გულმოდგინედ მიჰყვებოდა უცხოთის სიმბოლისტური სკოლების ტრადიციას და ერთგულად ნერგავდა ქართულ ლიტერატურაში ბოჰემისა და ეროტიზმის, ლოთობისა და თვითმკვლელობის კულტს, სიმბოლიკის ესტეტიკას — ასე უცხოს და მიუღებელს გ. ტაბიძისათვის.

გ. ტაბიძის პოეზიაში მკაფიოდ გამოსჩანს იმის შეგნება, რომ იგი რევოლუციამ, სოციალური განთიადის ძალამ წარმოშვა:

„ჭე დგიბადგე განთიადისას,
როცა მთის წვერზე დილა მაისის
თვალებს ახელდა... და ნაზი იყო
ელვა—ელფური მტრფიოსფერ
სივრცის“.

ამ განთიადის დროებითი ჩაქრობისა და რეაქციული ბურუსის მძვინვარების წლებში მოვიდა ქართულ პოეზიაში გ. ტაბიძე და თავიანი პირველი ლექსებით თან მოიტანა წეთილი ყაყანის ელფური და იასამნის სურნელება. ახალი შტიგეგბის, ახალი გაწევის დიად დღეების — პირველ მაისს მიუძღვნა მან თავისი ჭაბუკური სიმღერები.

ღრმა სევდასა და განწირულებათასთან ერთად, რომლითაც საერთოდ გამსჭვალულია ტაბიძის რევოლუციამდელი პოეზია ჩვენ იგივითად რიდი ეხვდებით სტრიქონებს აღბეჭედილს რწმენით და სასიცოცხლო მოწურფებებით. უეჭველია, რომ პოეტის მახვილ ყურთასმენამდე მაინც აღწევდა ხმა იმ ფარული გუგუნისა, რომლითაც სოციალური სინამდვილის სიღრმეში გროვდებოდნენ რევოლუციის ახალი მამოძრავებელი ძალები:

„ო, ნუ იფიერნე, რომ მოკვდა გული,
რომ სულ დაეშალე ოცნება წრფელი,
გამაგრეროების ეკლიან გზაზე,
გული ბეგონ რომ აქვსხეულელელი“.

და შინაგანი პოეტური ხილვა პოეტს თვალწინ წარმოუსახავს სადღაც ირსებული „სხვა სამყაროს“, რომლისკენაც მიპყრობილია მისი იმედი და მისწრაფება:

„და მდგმ გავზიდი გული ინ
ომედს,
რომ სადღაც არის ისეთი ზარე,
სადაც ეფეში ყვავის მზიანი,
სადაც არ არის სული მწუხარე“.

ბნელი და პირქუში საზოგადოებრივი ვითარების მიღმა პოეტი მაინც ხედავს თავის საოცნებო ნათელ და ლამაზ ეს ნათელი მას მიუწვდომელ სიშორეკი ჩანერნა, მაინც გულით მიიწევს მისკენ.

არა მარტო ოცნება შორეულ ნათელზე, არა მარტო რწმენა და სწრაფვა ამ „მზიერ ედემისაკენ“ გამოსჩანს ტაბიძის რევოლუციამდელ პოეზიაში, არამედ ზოგჯერ ბრეგზეგრე ტემპერამენტით აღბეჭდილი განწყობილებაც ამ იდეალის მთავლოვებისათვის საბრძოლველად მთავლოვებული პოეტისა:

„ავიფწყებ წარსულს... ჩემს
სოფლიერ
გამოთხოვების ცრემლებს ეიპატრებ,
გავარდგურებ ხელის შემწელელ
ნისლს,
წყეულ ღამესაც გავამაგდურებ“.

„მე და ღამეს“ ავტორს აქვს ისეთი ლექსიც, რომელშიც იგი უკუაგდებს სიმშვიდისა და მყუდროების იდიოლას, რათა გრეგალს შეიტანს და ქარიშხალს მოუწოდებს:

„ამ სიმშვიდეში მე ვერ ეპოვე ვერც
სიტკბობა,
ვერც რამ ისეთი სასიცოცხლო და
სანეტარო,
დაჭრილე ქარო, მე არ მიყვარს ეგ
ფყეფრობა,
მე ქარიშხალთან ზეპმა ბინდა,
დაჭრილე ქარო“.

და როგორც კი დაჭრილა ამ ქარიშხალმა, პოეტმა მორთლაც დიდის გაბედულობით და რაინდობით გაანადგურა „ხელის შემშლელი ნისლი“ საკუთარი პოეტური წარსულისა; თუმცა ეს ნისლი ღრმად და ორგანულად იყო დასადგურებული პოეტის ბუნებაში, მაინც რევოლუციასთან შინაგანმა ნათესაობამ და მისწრაფებამ დასძლია:

„დიდგდეთ ოქ სადაც ქარიშხალია,
და სისხლიანი სდგას ანგელოსი,
ანალ გრიგალებს სიცოცხლეს
ეფრიავთ,
ჩვენ პოეტები საქართველოსნი“.

მთელ რიგ პოეტურ ქმნილებებში ვანასახიერა გ. ტაბიძემ ოქტომბრის რევოლუციის დიადი დღეებით გამოწვეული შთაბეჭდილებანი, რომლებიც მან უშუალოდ განიცადა რუსეთში. თავდაპირველად ჯერ კიდევ ბუნდოვანი იყო პოეტის ცნობიერებაში ამ დიადი დღეების საერთაშორისო ისტორიული აზრი, ჯერ კიდევ იგი რევოლუციას ხედავს როგორც მხოლოდ ნგრევის სტიქიას, რომლის ბარეში ეპოვნა იგი თანაბრად შეუპყრია ალტაციებისა და განწირულების გრძნობებს:

„ეფრა სიიგის გრძნობამ შეფიფეკ—
თან ეფოფიცება ძმობას და ღიმას,
და ყორანივით ეცნობის სკრიპკა
ჩემს მხრთან ტირის ეიმიდობას,
კარგი ძალი. რკინაზე ძმიმე!
ამ ეცხოლეში ეფზოთ დაკარგვა
კარგი თოვლი, კარგი ეფიმ
მაგრამ ეფნობო ეფენ რა დაგარეკა?..

მაგრამ რევოლუციის ისეთი მიმდინარეობა მეწრფელეფარმავალი აღმოჩნდა პოეტისათვის. იგი აღტაცებით გაყვა ოქტომბრის რევოლუციას და ამიერიდან მის ლექსებში განწირულებისა და ეიმიდობის მოტივი სამუდამოდ შესცვალა გამარჯვებული ბრძოლის სიმღერამ:

„ეს რა ბრწყინვალე მზე ამოფეთო,
რა ეროიმულმა გადაფფერეთ
ეს სიმღერა ზენი პოეტო,
გამარჯვებული ბრძოლის სიმღერა“

ეს გარდაქმნა ტაბიძისათვის არ ყოფილა მტკივნეული, მერყეობისა და დაეჭვებისათან დაკავშირებული.

მაგრამ ცხადი, ადვილი არ იყო ახალი, რევოლუციური თემებისა და იდეებისათვის შესაფერი პოეტური მოტივებისა და სიტყვიერების მიგნება. პირად ინტიმურ თემების განსახიერებისათვის, ეფემერებისა და ფანტასტიკური სურათების გადმოცემებისათვის გამომუშავებული პოეტური ფორმა სუფუძელიან გარდაქმნას და შეცვლას მოითხოვდა. ეს კი შედარებით უფრო რთული ამოცანა იყო. ამ სიძნელეს ვადალაზვისათვის წარმოეტბულ დიდ შემოქმედებით ბრძოლაში ტაბიძე ყოველთვის როდი აბერხებდა შეეხარჩუნებია პოეტური ქმნილების მისთვის ჩვეული ესთეტიური ძალა და სიღრმე. ავიღოთ მაგალითად პოემა „ჯონ-რიდი“. ამ ვრცელ პოეტურ ნაწარმოებში, სადაც ავტორი გვაძლევს ოქტომბრის, რევოლუციის, როგორც ნგრევის სტიქიის ანარეკლს, ეპიკური ფორმის მხრივ დარღვეულია ყოველგვარი კანონზომიერება და ზოგჯერ დაეფუყებულია ლექსის სპეციფიკის მოთხოვნებიც. პოეტი აქ გვაძლევს ფაქტებისა და მოვლენების კალეიდოსკოპს, მათი ესთეტიური გაანრებისა და სახეობრივი გადამუშავების გარეშე. შემდეგში რევოლუციური თემებისა და იდეების უფრო ღრმა დაფფლების ნიადაგზე პოეტი თანდათან შედის ახალი ხარისხის, მაღალი და მძლავრი პოეტური ფორმის ყალიბში. მის პოემებში, რომლებიც უფრო ლირიკული ფრაგმენტების თემატურად აწყობილ კომპოზიციებს შეადგენენ, ჩვენ ვხედავთ დიდი შთაგონებით და ღრმა ემოციური ძალით ამოძრავებულ ლექსებს:

„ეფეფნეთ ჩვენი ტრიალეს ხანა,
ჩვენი ბრალობა ეფეფლის ფერა,
ამ ბეერი ოფლი და ბრალი ნანა
ქარიშხლის ხმენი ზოგიერა“

წრფელი პათოსით ამღერებულ მის ლექსებში აელვარდნენ ოქტომბრის რევოლუციის ეეიალური ბელადების — ლენინისა და სტალინის დიადი სახეები. მან ერთმანეთ პირველთაგანმა მთელ საბჭოთა პოეზიაში სკადა მოეცა დიდი სტალინის პოეტური პორტრეტი.

ოქტომბრის რევოლუციის თემა ორგანულად დამკვიდრდა ტაბიძის პოეზიაში და ამ თემის უხვი და მრავალმხრივი დამუშავებით, იგი საბჭოთა ეპოქის პოეტური კულტურის პირველ ხარისხოვან ოსტატად გვეკონიება. გ. ტაბიძე უმეტრის ოქტომბრის რევოლუციას, როგორც კაცობრიობის ახალი სიცოცხლის დასაწყისს:

„ეფაციფსტაბეთ ირგვლივ ყოველი,
ფფეთვალეკ ძალა ბრეს ჰეფენა,
სელ რომ არ იყო ქვეყნად ღიმილი,
ზეზეფიე ეხლა ოფოდენია!
ფრეფფარე წყაროს, ამოყოლილ ხეეს
ფთ გამანძლეს ეოგნენა ბაზს
ეს გაზფიფლეი ეხანაეს დღეიეს
და ბრწყეს ცანა სიცოცხლის აკეანს“

სოციალისტური რევოლუციის გრანდიოზული ბაკქანების ბანსახიერებას გვაძლევს პოეტი საერთაშორისო რევოლუციური ჰიმნის „ინტერნაციონალისადმი“ მიძღვნილ ლექსში:

„ამ ჰიმნმა დასძრა ქვეყნ ტაძრები
და ვარსკვლავები ანყარა ცაზე,
ეფეფიფეს ეოსწყვიტა სასანლები
და დაეპანა ეოლიუტ გზაზე“

გ. ტაბიძის შემოქმედების უდიდესი ღირსება მდგომარეობს იმაშიაც, რომ მის პოეზიაში ღრმად არის გამოხატული ოქტომბრის რევოლუციის საერთაშორისო ისტორიული მნიშვნელობა. მთელ რიგ პოეტურ ქმნილებებში იგი გვაძლევს კაპიტალისტური გარემოცვის მომაკვდინებელ ზლილას და განამტკიცებს მსოფლიო ოქტომბრის გამარჯვების ურყევ რწმენას:

„მაგრამ მოვა დრო, მიდგანო წვიმა,
ფსოფლო წვიმა დაჭრილს ჯეიდლებს,
მიეტანენება იგი პოლოუსს,
ვით ცისარტყელას ფერი მზიანი.
წყალს იგი თუ არ, სხვა ეერგენ
მინაეიმ
წყურვილისაგან ხმ—ჩაბლეფილიეს,
იგი: მსოფლიო ოქტომბრის შუქ,
ქვეყნის პირველი მერიდიანი“

დიდ შრეტი პოეტური ენერგიით შევიდა ტაბიძე ჩვენი (საიალისტური თანამედროვეობის თემებისა და იდეების ირეში და იშვიათია ჩვენი ეპოქის რომელიმე ნიჭიერელოვანი მოვლენა, რომელსაც ანარეკლი და გამხმოგარება არ ეპოვოს ჩვენი დროის ამ მოწინავე პოეტის შემოქმედებაში. ამ დიდსა და დაძაბულ შემოქმედებით მუშაობაში, თემებისა და პრობლემების ამ არჩეულებრივ სიუხვეში, იშვიათი რიდია პოეტურ ქმნილებათა არათანაბარი დონე და ხარისხი. „ეპოქის“, „პაციფიზმის“, და „რევოლუციური საქართველოს“ ციკლებში ვხვდებით შედარებით დაბალი ესთეტიური ღირებულების ლექსებს. ეს უმთავრესად იმ შემთხვევებში, როდესაც პოეტი სოციალური სინამდვილის კონკრეტული მოვლენების ასახვას, ყოფაცხოვრებითი სურათების დახატვას ლამობს, როდესაც იგი მომთხრობელობით ლექსზე გადადის და ეპიურ ტანში იწყებს მუშაობას. სწორს ლირიკულ ლექსის უმაღლეს ხელოვნებას დაუფლებულ პოეტს ჯერ კიდევ ვერ მოუნახავს თავისი ინდივიდუალური გასალები კონკრეტული და რეალური თემატიური მასალისათვის. შეიძლება ეს ინიხნმოდეს პოეტის ინდივიდუალური თვისებით, მისი შემოქმედებით ნიჭიერების სპეციფიკით. ყოველ შემთხვევაში ფაქტია რომ, მთელი საბჭოთა პოეტური კულტურის ისეთი შედევრების გვერდით როგორიცაა „ქალაქი წყალქვეშ“, „პრესა“ და ბრიგალი სხვ. ტაბიძის შემოქმედებაშიც ვხვდებით შემთხვევებს როცა პოეტისავე სიტყვით, რომ ვსთქვათ:

„თითქოს ლექსია, მაგრამ მაინც
არ არის ლექსი“

განსაკუთრებით ეს შეეხება მთელ რიგ თავებს ახლახან გამოქვეყნებული პოემიდან „ალაკი წერეთელი“ და ვრცელ პოეტურ ტრაქტატს „საუბარი ლირიკის შესახებ“.

გ. ტაბიძის მთელი შემოქმედებითი ბიოგრაფია წარმოადგენს დიდ სიძნელეთა და წინააღმდეგობათა გადალახვის უწყვეტ თანმიმდევრობას. ეჭვი არ არის, რომ იგი გადალახავს იმ შემოქმედებით სიძნელეებსაც, რომელიც წამოჭრილია მის წინაშე კომუნიზმის ეპოქის ცოცხალი სინამდვილის კონკრეტულ თემატიკაზე მუშაობისას. როგორც ყოველთვის, ამ შემთხვევაშიაც პოეტის გამარჯვების უპირველეს საწინდარს მის დიდ შემოქმედებით შესაძლებლობასთან ერთად, წარმოადგენს ის ღრმა იდეურობა და პრინციპულობა, რომელიც ახასიათებს ტაბიძეს, როგორც ეეშმარიტ საბჭოთა პოეტს. საბჭოთა ეპოქის მთელს მანძილზე ტაბიძის შემოქმედებაში არ ყოფილა არც ერთი შემთხვევა პოეტის მიერ ალებული პრინციპიული ხაზიდან გადახვევისა — ესთეტიზმის უსაგნო ლირიკის ან სხვა, საბჭოთა პოეზიისათვის უცხო ტენდენციის მმართველებით. ეს მაღალი იდეურობა და პრინციპიული თანმიმდევრობა სანიმუშოა საბჭოთა პოეტური კულტურის ყოველი ოსტატისათვის.

გ. ტაბიძის შესახებ ჩვენ შეგვიძლია გავიმეოროთ მისივე სიტყვები:

„სიმღერით მოდის, არ გადუხვევს
ჩრეული გზასაენ,
ეს ბრწყინვალეა, ეს ბრწყინვალეა
ეს ბრწყინვალეა“.

ქოხი მგკვრის პირად

დავით გაჩიჩილაძე

ქართლის ველებზე მოელავს მტკვარი,
ცა თეთრ ზეირთებში ნაბერწკლებს ანთებს,
დაშექნია სინათლე მთვარის,
ბატარა ქოხს და გაფეთქილ ატმებს,

თუმც გადიარა ბეგრმა ბურუსმა,
ბაღში სამოცდაერ აყვავდა ია,
აქ ისევ ისმის ის ჩონგურის ხმა,
დედამ ოდესღაც რომ შეარხია.

ამ ქოხს მტკვრის პირად ლეგენდად შერჩა
ყრმობა გამთაბარი ფიდის მკლავებით;
უკრავს ჩონგური... ნისლი ჰგავს ლეჩაქს,
და გარს უვლიან ქოხს ვარსკლავები.

დაციმციმებენ ქოხს ვარსკლავები...
არა, არ სძინავთ იქ ბავშვის თვალებს...
ქოხთან მისულა ხეც მოკრძალებით,
სარკმელს შტოებით რომ შეფართქალებს.

ჰო, იქ ბავშვია, დიადი ბავშვი...
ბაღნარში სიო ჩურჩულებს წყნარად;
სძინავს ქეყანას დედმარგალში,
მაგრამ განთიადს არ სძინავს, არა.

ის წიგნს ჩაჰყურებს... როგორც მტკვრის ჭავლი,
ქოხში დუდუნებს სიტყვა ქართული;
ისევ აჰყვება მუგზაურს ვკვალი,
და მაგიდაზე ბეეტავს სანთური.

და როს წყვდიადი მოიცავს ბაღებს,
ქოხს ქარი შესჩრავს, ვით ერუანტელი,
უეცრად ბავშვი კარს გამოაღებს
და შეაბეტებს წყვდიადს ნათელი.

გამოვა, მისდევს ბილიკებს, ხევებს,
თვალების ელვა გზას გაუნათებს,
ეზოში სტოვებს ბავშვობის დღეებს,
ამ ვარდისფერად გაფეთქილ ატმებს.

ის ქოხში სტოვებს დედის ტკბილ ღიმილს,
თვის პირველ თრთოლვას, გაამბულ ფიდებად,
რადგან მის სულში სხვა ცეცხლი ღვივის,
სხვა სიხარული და მისწრაფება;

მიდის, თან მისდევს მშობლის ძახილი,
გასცქერის დედა შვილს დაუვიწყარს...
ქეყანის რომ სტანჯავს დიდი ნაღველი,
შვილი ბრძოლებით გადაელის მიწას.

და მერე, როცა თვამ მორიდებით
გარიერაეის წინ თავი დახარა,
ერეზლში გამოჩნდა იგი დიდებით,
ბავშვი კი არა — ბრძენი ჭაღარა.

ახალგაზრდა მეთაური

გიორგი ქაჯახიძე

შემოგყურებს, შემოგცინავს შენი პირმშო,
სულ პატარა, ვაჟი ქორფა, უდარდელი.
გაიკვირვებს ზოგჯერ და სურს გაგეთქოს,
ბოლოს მაინც ნდობით შენსკენ მოაქეს ხელი.
გენდა სულში ჩაიკვრინო, მკვირცხლად რბოდეს,
მას აჩნია შენი კოცნა შეაზლე ვარდად.
თქვენ ყიეფინთ რომ ავსებდით გაწლილ ფრონტებს,
ის აქ ნათელ რიერაკეეთი დაიბადა.
დაჰყვა ჯარი და შემატა ოჯახს ლონე,
ოთახები მხიარული ხმით დაჰფარა.
შენც იგი ხმა ბეეჯერ ფრონტზე გაიგონე,
ის მოჰქონდა ნიავსა და ცოლის ბარათს.
გაბედულად მოგიკლია ბეერი ხხარე.
მხნე და მარჯვე ცოტა იყო შენთან ბანაზ?!
თქვენ აღიბეჭდი მგლოვიარე ლეოვის კარებს,
რომ შიგ შვება და სინათლე შეგეტანათ.
შენმა რაზმმა ბეერგან წყალი გადასცურა,
ბეერგან მტრებმა ცეცხლი ბეზები ბეერეს;
მიდიოდით მაინც ცეცხლში ვაეკაცურად,
ეაეკაცურად მოიძღოდი ჯმეზა ბიეზებს.
არ დაიწვი, ვერც შეგახო ფრთები ზიშმა,
სცლა ისეთი არ გეშინია ორასოდეს.
მიდიოდით, და სარეკრეზს ძმობის ნიშნად
თავდასხმილი მოძმეეები ეთავაზობდნენ.
მიდიოდით, მიეყვებოდა თ შვების ქარი,
მიდიოდით, მოძრაობდა ბოტლი მარდად...
იმ დღეებით, ვით მზე დილით წამომდგარი,
ჩვენ სამშობლო აგვიმოლდა, გაგვეზარდა.
შენც დამშვენდი, ამაღლდი და შეგიყვარეს,
შენს ოჯახსაც ლაღი სხეი შეემატა:
ბალლი არის იგი ახლა, და ვით მთვარე,
მომღიმარი შემოგყურებს გმირის ბადალს.
მიგაჭეს მისკენ ხელი მტ ეიეე, გამოკიდული,
ანვევ გაელას. მამაცურად ფეხზე დგომას;
დაგყავს სახლში.
და თანჯრიდან შემოგცინინ
მაძღარი და ოქროსფერი შემოდგომა.

მ ა ა რ უ ღ ა

ელიზბარ პოლუმოარდვინოვი

ორბელის წვერზე ავიდა მზე.
ღრუბლებში მზის ნაპრალები ჩაიხატა. ცხენისწყლის ტალღები ენთებინან ძირს, იმსხვრევიან კლდეზან ნაპირებზე. მზემ ჩაიხედა ცაგერში.

მთიურ დაბაში შეჭრილან გზები სვანეთიდან, სამეგრელოდან, ქუთაისიდან, გარემო სოფლებიდან.

მთებითა და ხევებით მოეშურებიან სვანები:

ქვემოურებს ჯიბეისა და არჩეის ტყავები აკეთიათ. ოქროსფერი სირმით შელამაზებული ზინ მოთილილი ნაბდის ქუდები ახურავთ. ზურგზე შაშხითა და სულლგუნებით სავსე გოდრები ჰკიდიათ. მეწველი თხები და ძუძუთა ციცენი თეთრი ბალიშებივით მოცურავენ ცხენისწყლის ხეობაში.

გასასვლი ხარებსა და მოზვრებს მოერეკებიან ზემოურები, მოკლე ოხუნებში გამოწყობილნი, ტანდები და კოხტანი.

კლდეკარში შემოვიდნენ ლატფარნე გადმოსული ჩრდილოეთელი ოსები. ფართო ფიფფლებიანი ქუდები უმალავენ შუბლსა და კეფიან ცხვირს. ისედაც ტანადებს განერმხრიანნი ნაბდები ასხიათ. კავკავური ცხენები გადმოიყვანეს. ნმუორისაგან დამფრთხილი ტანწვრილი კვიცები დაფლალავად მოხტიან, ხანდახან ეკვრიან ლეღებს, ფრუტუნებენ, ყურებს ცქვიტავენ. მოკლე ჯინჯილა კუდებს აქნევენ.

რაჭველებმა გველისთვის მთა გადმოსთელეს. მატყლით დატენილი ტომრებით შემოვიდნენ მურში.

მეგრელებმა და ხონელებმა ფეხაკრეფით გადმოიარეს სარეწკილას კლდეები. შემოტანეს მარილი, თიხის ჭურჭლეული, უნაგირები.

გარეთ სოფლებიდან ჯგუფ-ჯგუფად და ცალ-ცალკე მოეშურებიან ლეეხები. ქალებსა და ბავშვებს იღლიაში ფიესაცმელი ამოეჩრიათ და ფეხშეველა ფეხით მიიჩქარიან. დაბის შუაგულში შესვლისთანავე იცვამენ.

ტანდიები, რქებმოგრეხილი ხარები ქმიმეფ მოაბიჯებენ ლონიერ მოხლეებს, დაკოკრილი კისრებით ეწეევიან ღვინით დატვირთულ ჭიალა ურმებს.

სავაჭრო მოედანი სამზადისშია.

ყვირით დახტურულ ფარდულებში ლაალაეეთ ებრაელებს თვალსაჩინოდ გამოეფენიათ ჭრელ-ჭრელი ჩითები, ისანი, ბინა გაშლილ ადლს ხელში ოსტატურად ათამაშებენ. ზოგს ფართოდ გადაფფენია ზონრები, კოჭისამფები, შუბლის ქინძისთავები, ფეფგბები. ალერსით და სიყვარულით ფაცქერიან თავიანთ საქონელს, ყოველ წუთს ხედ ხელს უსვამენ, ეფერებიან, ალამაზებენ.

მოედნის თავზე თეთრი ბაირაღი ფრიალდა, ვაჭრობის დაწყების ნიშნად.

მოედანზეს ისე ფუსფუსებენ და ღელავენ, როგორც დანგრეული სკის შემფოთებული ფუტკრები.

ჩარჩების სტაყვებში ისმის შემპარავი ხვიწნა და მუდარა:

— მობრძანდით, ბატონო, თუ ახლა ფული არა გაქვთ, ნისიად წეიდეთ, კაი ჩითებია!

— თქვენი ფასი სთქვით, ღვთის მადლმა მეტი მიღირს, იყიდეთ, არ იზარალებთ!

მაგრამ ფასით შეშინებული გახუნებული და ბაწყალებული ტანსაცმლიანი ვლეხი ცდილობს როგორმე თავი დაიცვიოს ვაჭარს. ბრძნობს ბლეხი, რომ ვაჭარი ჯიბეში უძვრება.

— კაი, კაი, მარა ჩემი სარგები არაა!—ძლიეს წყალეულლა ბლეხმა და ჩქარი ნაბიჯით გაშორდა.

ბოქაულმა ჩაიარა. გამწყრალი სახე აქვს. რაღაც არ მოსწონს. წამდა-ეუწუ ბრძელ ულეაშეს, იგრეხს და ხმალს ისწორებს.

ლობის გარეთაც გაისმის საკონლის ქიბა-დიდება.

— იყიდეთ, ქნაზ! კარგი ცხენია, ნამდვილი ყაბარდოსია!.

— რა ღირს, შე კაცო?

— ათი თუმანი!

— ვაჰ, შეკაცო! მთელ ჯოგს კი არ ეყიდულხარ, ერთი ცხენი რა ღირს თქვე?

— თქვენი ფასი თქვით ქნაზ!

ექვე ხონელი მეუნაგირე იდგა. თავადს საზეიმო ხმით მიმართა:

— იყიდეთ, ბატონო, და ნამდვილ კავკავურ უნაგირს დაგადგამ. რაგარც სასთუმალზე ჯალმა გაგეხარებათ, ისრეთი ეეჯინა, მისი ბადალი მთელ ლეჩხუმში ვერ მეიძებნება.— მერე ცხენის გამაცოდეველ მიუბრუნდა და მკვახედ უთხრა:

— დაუკელი, ძამიავ, და გაყიდე აი ცხენი, თვარა ოხრად დგარჩება!

— რატო დაგრჩეს, ოხრად? ეკან წაგიყვანოს ნალჩიკში.

— რეეს ხონეწოთ? გერმანიას ომი რო დაეწყო, ჯერე აგი არ გაგიგონია?

— იმათ იიომოს, ჩემი საქმე არ არის!

— ცხენიანად რო ომში წაგიყვანენ, ტყვეკი რო წაგართმევენ ბაძს, ვერ მიმზდარხარ?

— არ მინდა, ყაძახო, გეჩნდეს ეჩენი ცხენი!—მწარალად წარმოთქვა თავადმა.— მარა თუ ბინდა, ნისიათ მომე. თამბაუეს მოგკეიმ. ვენახს მოვკრეე, ყურძენს დავეუურავ, ღვინოს დავაყენებ, ქეთეილს ჩავაბინებ, გავაყიდვიებ და მერმედ გადგისტმრეე.

— არა კნიაზ, არ გინდა, შორი იქნება...

— შორი რავაა, იანვრამდე გაგისტმრეს!

— ომი ყოფილა, კნიაზ, თამაშეეი არ გინდა.

თავადმა გაკრიალებულ საცვლებზე მათრახი შეფრიტაკა და წასვლა დაუპირა. ხონელი მეუნაგირე მაინც არ მოეშვა:

— არ შეგშვენინთ, ბატონო უცხენობა, ცარიელი მათრახის ტარება. ცხენი რო იყიდოთ, კაი იქნება!

— რავა გგონია, შე უგნურო, ცხენი არა მყავს თუ?! ავგრ მდიგნებისს დავაბი. ისთე სანახავად ჩამეეიარე, რავარი ცხენებია თქვა მოყვანილი, თვარა სახლში მთელი ჯოგი მყავს!—მკვახედ მიაძახა ნაწყენმა თავადმა და კინაღამ მათრახი გადაეაწია, მაგრამ ხონელი აღარ სჩანდა, ხალხში მიიმალა.

ფართოთი მოვაჭრეებთან ევროპაულად გამოწყობილი ჩინოვნიკების ცოლები აბრეშუმეულს ათვალიერებენ. თეთრი ხელთათმანები აცვიათ. ჭრელი ქოლგებით იფარავენ სახეს.

— წარსულ კვირას თორმეტი ალაზი ღირდა, ახლა სამ მანეთს აფსაუბ?!

— წარსულ კვირას დიიწყო ომი. ქვეყანა ეირია. გრანნეკი ფეიკეტა. საჭონელი ალარ მოდის, ქალბატონო!

წუწიბით მოვაჭრე მყიდველ ბლეს წუწას აწონიდს. ორთქლავს და ჩოხის სახელოთი აპრიალებს მის ზედაპირს.

— ძვირია, ბიძიკო!

— მიზეზია აქვს ბაბუა, დამიჯერე. არც ჩემი ბრალია და არც შენი. მე მოვდგავარ ქუთეისიდან თუ შენ? იქინე ყველა ბიშკარზე ომის ქაღალდები გააკრეს. გაკრა ტყავი, ალარ იმოვება...

— არა მაქვს, ბიძიკო, სამაგისო ფული, მქონენელეს მიპყიდე.

— აბა, ქალაბნები ჩიიცვი და ისთე იარე. წუწუს რას კითხულობ?!

ბლეხობას განსაკუთრებით ნალბანდებთან მოუყრია თავი. ყიდულობენ ნალ-ლურსმანს, წალდს, სახნიას, თოხს.

ავეერ, ერთმანეთის გაყოლებით ჩამოეოლვადიათ ტაკი და კასტრები. ჭიქებში საკმაოდ ახხია ალეკსანდროული, უსახელოური, ოჯალეეში. ნაკუთნოული ღვინოები ქარვისფერი, ლალისფერი, ტკბილი და მაგარი.

— გასინჯეთ, ბატონო, ამისთანა ღვინო სხვას არ ეენება!

ბატარა კათხაში გასასინჯად ასხავენ ღვინოს. მყიდველი აცქერდება ფერს, მერე ყნოსავს, ბოლოს სვამს და ფიქრიანად ამბობს:

— არ მეგბრნია, ბიძიკო, ნახეალრანა...—და მიდის მეორესთან.

ორი მოხუცი ბლეხი ღობის ძირში დამჯდარა. რიყის მოზრდილ ქვაზე მქაფი და ხახეი დაფდვიათ, ლატრიდან კათხაში ღვინოს ისხამენ. მასლაათთან შეექცევინ, ერთი მათგანი თვისი წვერიანი ნათელი სახისაა, ბრძენტარიანი ჩიბუხს დაეტენებთ ეეეევა და შიგადაშიგ ტკბილი ხმით ეკითხავს:

— წვალებული ეეეყანაა ლეჩხუმი, წვალებული! საქართველოში ეეეოფილეთ, იქ ბეეი ოიოლ-ბაა... ოცი კვერცხი მეეეტანე, ოცი ვერცხი გამეეეიარე. ორი ყვინნილი თითო აბაზად გავყიდე. აგერ ბაბუს წუწები ვუყიდე.—მოხუცმა ბაეშვისაკენ სახე მიიბრუნა,—აჩვენე, ბუჩა, წუწები, ნახოს, რავარია.

ცხრა წლის ბიჭმა, რომელიც ბაბუას თავს დასდგომოდა, ერთი ფეხი წინ წასწია, ეტყობოდა, ბავშვი მეტად გაბარებული იყო.

მოსაუბრემ ზედაპირს ხელი გადაუსვა, ფრთხილ ფოჩს თვალი გაადყოლა და ალერსიანად სთქვა:

— გაბრდაში გაეკეთოვ, დედ-მამის გახარებაში, — მერე მოხუცს მიუბრუნდა: — რა გიჭირს, ჩემო იეანე, სასახლეო ეაკი ბაკაეს, ოჯახის რრნნ არ გაუჭირდება!

ეაკის ქიბა ესიამოვნა იეანეს, მოხუცური ბეჭნიერებით ეეიმბოდა, თანაც ღვინით სავსე კათხას სცლიდა. დაალა და აბლა მას აუვსო. ლიტრაც გამოიცალა.

მოიენნის განაპრალის მდგარი ახალგაზრდები თავმომწონედ გასცქერიან ოქრომშეედლის ფარდულთან მოგროვილ ქალაშვილებს, რომლებ

ᲙᲠᲘᲖᲘᲙᲘᲡᲐ ᲓᲐ ᲗᲕᲘᲗᲙᲠᲘᲖᲘᲙᲘᲡ ᲜᲘᲨᲜᲘᲗ

15 თებერვალს ჩატარებულ იქნა საქართველოს საბჭოთა მწერლების კავშირის პირველადი პარტიული ორგანიზაციის საანგარიშო-საარჩევნო დახურული კრება. კრების დაწყწრო პარტიის 14 წლეი და წევრობის 11 კანდიდატი.

პარტორგანიზაციის განვლილი მუშაობის შესახებ საანგარიშო მოხსენებით გამოიცა პარტ.ბიუროს მდივანი სანდრო ეული. მოხსენებლმა დაწერილებით ილაპარაკა განვლილ პერიოდში პარტორგანიზაციის რიგების ზრდის შესახებ, აღნიშნა, რომ საანგარიშო პერიოდში მწერალთა კავშირის პარტორგანიზაციამ თავის რიგებში მიიღო ქართული ლიტერატურის საუკეთესო წარმომადგენლები, მოწონავე მწერალი ამბ-ნი ს. ჩიქვანი, რ. გვეტაძე, დ. შენგელაია.

ჩვენი პირველადი ორგანიზაცია, — განაცხადა მომხსენებელმა, — მოწოდებულია ბელი შეიწყოს მწერალთა კავშირის მუშაობას, საბჭოთა მწერლობის განვითარებას. მან პოლიტიკურ-იდეური ხელმძღვანელობა უნდა გაუწიოს როგორც თითოეულ მწერალს, ისე მწერალთა მთელ კოლექტივს შემოქმედების ლიტერატურულ მოშაობაში.

ჩვენი მოწმავე მწერალები უადრესად აქტიურ მონაწილეობას ღებულობდნენ ადგილობრივი საბჭოებს არჩევნებში.

საუკეთესო მწერლებმა — პარტიულმა და არაპარტიულმა ბოლშევიკებმა — ღირსეულად გამამარილეს ნიფრმა. მათმა შემოქმედებითმა აქტივობამ თავისი ბაროდ ახალ შემადგენლობას ჰპოვა კრებულში „ბელადს“, რომელიც გამოიკი დიდი სტალინის დაბადების სამოცი წლის თავისთვის. ამ კრებულით საბჭოთა მწერლობამ გამოხატა თავისი ულაზავრო სიყვარული და ერთგულება ხალხთა ბრძენი ბელადის — დიდი სტალინისადმი. ამ კრებულის მომზადებაში პარტორგანიზაციამ ხელმძღვანელი როლი ითამაშა.

მომხსენებელი შემდეგ შეჩერდა იმ ნაკლოვანებებზე, რომლებიც ჯერ კიდევ გვხვდება მწერალთა კავშირის პარტორგანიზაციის მუშაობაში.

ამბ. ს. ეულის მოხსენების შემდეგ გაიმართა გაცხოველებული კამათი. კამათში გამოსულმა ამხანაგებმა ილაპარაკეს იმაზე, რომ მწერალთა შორის კრიტიკა და თვითკრიტიკა ჯერ კიდევ არ არის სათანადოდ გაშლილი.

ჩვენში, — სთქვა ამბ. ი. აბაშიძემ, — ჯერ კიდევ არიან ისეთი ამხანაგები, რომელნიც ვერ შეეჩვეენენ იმას, რომ ერთმანეთს პირში უთხრან, თუ რა ნაკლი აქვთ მათ. ლიტერატურული საკითხების შესახებ გამართულ დისკუსიებზე ისინი ტრიბუნიდან ერთს ამბობენ, კულუარებში კი — სხვას. ეს საბჭოთა მწერალ-კომუნისტებს არ შეეფერება.

ამბ. აბაშიძე თავის სიტყვაში შეჩერდა მეორე რეცაზეკიური ყრილობის შემდეგ საქართველოს საბჭოთა მწერლების კავშირის მთელი ძოლეფწეობის გარდაქმნაზე და აღნიშნა, რომ ამაში მწერალთა კავშირს პარტიულმა ორგანიზაციამ დიდი დახმარება გაუწია.

კამათში მონაწილეობა მიიღეს ოქრეთეე ამხ-ბმა პ. ჩხიკვაძემ, დ. შენგელაიამ, ი. ხოშტარიამ, კ. ბობოლიმ, ა. ქეიშოელმა და ი. ლისაშვილმა.

ეს ამხანაგები მიეთითებდნენ იმაზე, რომ გაფვლილ პერიოდში, მოსწედვად იმისა, რომ მოწყობილ იქნა რამდენიმე ლექცია საკ. კ. პ. (ბ) ისტორიის თემებზე, საკ. კ. პ. (ბ) ისტორიის შესწავლა მაინც ვერ იღება სათანადო სიმაღლეზე. პარტბიუროს მ3 მხრივ უფრო ფართოდ უნდა დაგაზლოს თავისი მომავალი მუშაობა.

შემდეგ ამხანაგებმა აღნიშნეს, რომ ამ ბოლო დროს პარტორგანიზაციის დახმარებით გამოცოცხლდა პროფკავშირული ორგანიზაციის მუშაობა, მაგრამ ჯერ კიდევ ცუდად მოეწყობენ თავდაცვა-ავიაქიმია და რეიდულის ორგანიზაციებიო.

საანგარიშო-საარჩევნო კრებამ თავის გადაწყვეტილებაში დაადასტურა პარტორგანიზაციის ბიუროს ანაო შემადგენლობას ფურადღების ცენტრში მოაქციოს მწერალთა შემოქმედებითი მუშაობა, ყოველ ცალკეულ შემთხვევაში მოისმინოს მათი მოხსენებები ბიროს სხდომებზე.

კრებამ აღნიშნა ავტოგიჯ, რომ საჭიროა მწერალთა კავშირის წევრებს შორის ფართოდ გაიშლოს პოლიტკულ-აღმზრდელობითი მუშაობა. ამასთან განსაკუთრებული ყურადღება უნდა მიექცეს საკ. კ. პ. (ბ) ისტორიის შესწავლას.

კრებამ პარტბიუროს განვლილი მუშაობა დამაკმაყოფილებლად სცნო. ფარული კენჭისყრით პარტორგანიზაციის ბიუროში არჩეულ იქნენ ს. ეული, ნ. ობაშიძე, ა. გომიაშვილი, შ. რაღიანი და დ. ბენაშვილი.

ახლადარჩეულ ბიუროს სხდომაზე პარტორგანიზაციის მდივნად არჩეულ იქნა ს. ეული, მის მოადგილედ — შ. რაღიანი და ა. გომიაშვილი.

ბერის სახელობის რაიონის პარტიული კონფერენციის დელეგატად არჩეულ იქნა სანდრო ეული.

ᲡᲐᲥᲐᲠᲗᲕᲔᲚᲝᲡ ᲡᲐᲑᲭᲝᲗᲐ ᲛᲬᲔᲠᲚᲔᲑᲘᲡ ᲙᲐᲕᲨᲘᲠᲘᲡ ᲒᲐᲛᲒᲝᲑᲘᲡ ᲛᲔᲝᲠᲔ ᲞᲚᲔᲜᲣᲛᲘ

7 თებერვალს გახსნა და 8 თებერვალს დასრულდა საქ. საბჭოთა მწერლების კავშირის გამგეობის მეორე პლენუმი. პლენუმის პირველ სხდომას დაესწრო საქ. კ. პ. (ბ) კ.-ის მდივანი პროპაგანდის დარგში ამხ. ი. თაველი.

პლენუმმა განიხილა საქ. მწერალთა კავშირის გამგეობის პრეზიდიუმის სანგარიშო მოხსენება გაწეული ხუთი თვის მუშაობის შესახებ, საბჭოთა საქართველოს 20 წლისთავისადმი მზადების, თავდაცვითი კომისიის ორგანიზაციის და ახალგაზრდა მწერალთა კურს-კონფერენციის მოწვევის საკითხები.

ᲞᲠᲔᲖᲘᲓᲘᲣᲛᲘᲡ 5 ᲗᲕᲘᲡ ᲛᲣᲨᲐᲝᲑᲐ ᲓᲐ ᲡᲐᲑᲭᲝᲗᲐ ᲡᲐᲥᲐᲠᲗᲕᲔᲚᲝᲡ 20 ᲬᲚᲘᲡᲗᲐᲕᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲛᲖᲐᲓᲔᲑᲐ

(ᲛᲝᲛᲮᲡᲔᲜᲔᲑᲔᲚᲘ ᲘᲠ. ᲐᲑᲐᲨᲘᲫᲔ)

განვლილი ხოთი თვის განმავლობაში, — განაცხადა მომხსენებელმა, — პრეზიდიუმი მოეწედოდა იმ ძირითითებთა მიხედვით, რომლებიც მას საქ. მწერალთა II კრებიდან მისცა. პრეზიდიუმმა განაწილა ფუნქციები პრეზიდიუმის წევრთა შორის, დაიწყო მათი მოორგიუმა, წუნად შემოილო პრეზიდიუმში დადგმული საკითხების განხილვა მწერალთა აკტივის მონაწილეობით, ლიტერატურულ ორგანოებთან და გაამეცადინოთ ჩამოაყალიბა სამეცადინო კოლეგიები, შეუდგა გადაალისებას სექციებისას, რომელთა ბიუროებს მთავარ ამოცანად დაადგინა შემოქმედებითი დისკუსიების მოწყობა არა უკვე დაბეჭდილ და საზოგადოების მიერ შემოწმებულ ნაწარმოებთა განსახილავად, არამედ ხელოვნებრივ ბასარჩევად და აკტორებისათვის დახმარების გასაწევად.

ამ ეამად დღის წესრიგში ადგას სომხური და აზერბაიჯანული სექციების ორგანიზაცია და გადახალისება, აგრეთვე ეკონომიური რუსპუბლიკების მწერალთა კავშირებთან ცოცხალი ურთიერთობის დამყარება. პრეზიდიუმის ერთი-ერთი გადაუდებელ საქმეს წარმოადგენს თავდაცვითი მუშაობის გაცხოველება, ახალგაზრდა აკტორების შემოქმედებითი წრის ჩამოყალიბება და სხვა. პრეზიდიუმის მუშაობის ერთ დიდ ნაკლად უნდა ჩაითვალოს ის, რომ მან დღემდე ვერ მოახერხა გაეტალა მუშაობა მწერალთა ფიზიკურ-ეკონომიური დონის ამაღლებელად, მათი თვითგანვითარების საკითხების მოსაგვარებლად. სთვლის რა ამ საკითხის გადაჭრას ჩვენი მწერლობის წარმატების ერთ მთავარ პირობად, პრეზიდიუმი უახლოეს დროში შეეცდება ბოლო მოეღოს ამ ინერტიულ მდგომარეობას ამ საქმეში. მეორე საკითხი, რომელიც ღრმად აინტერესებდა და აინტერესებს პრეზიდიუმს, არის სინამდვილესთან ჩვენი მწერლობის მეტი დაკავშირების საკითხი. პრეზიდიუმი გულისხმიერებით შეეგება გაზ. „კომუნისტის“ ინიციატივას — მის მიერ მწერლების მოწვევას სისტემატიური მონაწილეობის მისაღებად ჩვენი ქვეყნის სამეურნეო და კულტურული მშენებლობის აქტუალური საკითხების გაშუქების საქმეში. ამ ნაბიჯმა ეკუთვნის ამ ბოლო ეამს. ამ ეამებში ეს ფურცლებზე უკვე იხეიდება ჩვენი ცხონები მწერლების ნარკვევები და წერილები სხვადასხვა საკითხზე.

მომხსენებელმა შემდეგ ჩამოთვალა ჩვენი მწერლების მიერ ამ უკანასკნელ თვეებში გამოქვეყნებული ნაწარმოებები და ეთქვა ზეგანაკვეთილ ნაწარმოებებში და ეთქვა ზეგანაკვეთილ ნაწარმოებებში ქართველი ხალხის ბრძოლა ბოლშევიკური ლენინ-სტალინური ეროვნული პოლიტიკის ნაყოფიერებისათვის. მწერლობა და მისი ორგანიზაცია ღრმად უნდა ჩაეფიქრდეს ამ გარემოებას და შეეტანა ამ ბრძოლაში, რომელიც მწერალს საშუალებას მისცემენ ამ ამპარობენ, ბრძოლაში ეროვნულ სტილიკა ასახოს ამ 20 წლის მანძილზე მომხდარი ძვრები ეკონომიკასა და ადამიანთა ბედნიერებაში. ქართული საბჭოთა მწერლობის მატერიალიდეური ფაქტორები ეუდო ფეიტა, მაგრამ უკანასკნელ ნაბიჯნი მაინ ერთგვარი ცალმხრივობა დასჩენდა, — იგი ძალზე ეადიანარა ისტორიულ თემატიკისაკენ. ეს გადაკარბებული გატაცება უნდა შეეფილდეს და ქართული მწერლობა შემობრუნდეს თანამედროვეობისაკენ, სოციალისტური საქართველოს დღეეანდელი ცხოვრებისაკენ. 20 წლისთავისათვის ჩვენ უნდა გვქონდეს ახალი მატერიული წიგნები საკულტურო სოფელ-ფილიალებისადაც, ინტელიგენციისადაც, ინდუსტიალიალ კერებისადაც, პირველ რიგში თბილისში, ჩვენს გმირულ ფოთელ არმიაზე, უნდა გვქონდეს წიგნი თვით 1921 წელზე. ეროგნი, რომელიც უნდა ფეიასაოს ბრძოლა პროლეტარიატის დიქტატურისთვის ჩვენში და ამ ბრძოლის დაგვიმეგნინეს 25 თებერვლის გამარჯვებით.

○

კამათი ირ. აბაშიძის მოხსენების გარშემო დაიწყო ამხ. რ. გვეტაძეთ გამოსვლით.

რ. გვეტაძე საჭიროდ სთვლის ბოლო პოეტის შემოქმედებითობას ავტონომიური რესპუბლიკების ლიტერატურულ ორგანიზაციებთან ურთიერთობაში. მწერალთა მიმოსვლა ჩვენს ავტონომიურ რესპუბლიკებში უნდა მიეცეს სისტემატური და უაღრესად საქმიანი ხასიათი. ორატორს აუცილებლად მიაჩნია აგრეთვე, ეხლავე გაანალიზეს შემოქმედებითი მუშაობა 20 წლისთავისათვის განზრახული ნაწარმოებებზე, რისთვისაც საჭიროა ამ ამხანაგების ყოველმხრივ უზრუნველყოფა, რომელებიც უკვე პრაქტიკულად იწყებენ მუშაობას ახალ ნაწარმოებთა დასაწერად.

დემნა შენგელაია. აღნიშნავს რა თანამეგზავრე თემებზე მწერალთა მუშაობის გაძლიერების აუცილებლობას, ამბობს, რომ ჩვენი მწერლების ერთ ნაწილს ძალიან გაუჭირდება ახალ ცხოვრებაზე ლირსეული ნაწარმოების შექმნა, თუ იგი არ გასცდა მის გარშემო ვიწროდ შემოფარგლულ წრეს, თუ მწერალმა თავისი თავი არ გაამდიდრა ახალი უშუალო დაკვირვებებით, ახალი გამოცდილებით. ის, რაც ჩვენ ქართულ საბჭოთა სოფელზე ვიცით და რაც მოცემულია ქართულ საბჭოთა პროზაში, უკვე ჩვენი სოფლის ფლობთან შენიშნული შეცდომებს. ჩვენი სოფლის დღეგანდელი ვითარების ასასხავად მთელი ინტიმობით აუცილებელია მწერლების ხანგრძლივი გასვლა სოფლად.

ბ. ზვერაკა საჭიროდ სთვლის, რომ წარმოდგენილ თემატიკურ გეგმაში შეტანილ იქნას ნაწარმოები თავდაცვითის თემაზე, ეკონომიკ, ენოფელ არმიის გმირულ ბრძოლასა და ცხოვრებაზე. ის, რაც ამ თემაზე დაწერილია, ბკითხველ ოდსავე ვერ აკმაყოფილებს, ჩვენი მკითხველი უფრო მეტს მოითხოვს.

ქართული საბჭოთა ლიტერატურაში, — ამბობს **ა. ეეიშვილი**-სოფელზე ნაკლებად არის ასახული დღეკანდელი ქალაქი, თუმცა მწერლებს დიდი ნაწილი ქალაქში ცხოვრობს. ეეორავნ ვერ იტყვის, რომ ჩვენი ქალაქი არ იძლეოდეს ობიექტს, მხატვრული ასახვისათვის. მწერლობა და მისი ორგანიზაცია ღრმად უნდა ჩაეფიქრდეს ამ გარემოებას და შეეტმბას პარობები, რომლებიც მწერალს საშუალებას მისცემენ გაიფართოვოს თავის დაკვირვებათა არე. ყოველ ჩვენგანს აქვს ერთგვარი შინაგანი შემოქმედებითი სიძნელეები, რომელთა დაძლევაში მწერალს დახმარებას უნდა უწევდეს საქმეა. მაგრამ ამ დანაშულებას სექციები ვერ ამართლებენ, რადგან, ჩვეულებრივ, სექციების მიერ მოწყობიდან დისკუსიებზე მეტნილად ძალზე აზვიადებენ გასაარჩევ ნაწარმოებთა ზოგჯერ სადაო ღირსებებს, სრულიად არ ეხებიან ნაწარმობის ეეიკ ეუნ მხარეს და მწერლის შინაგან შემოქმედებას დაბრკოლებას.

შ. რაღიანი, ეერთდება რა ამხანაგების მოთხოვნებს — მწერლებმა თავიანთი ყურადღება გადაიტანონ ჩვენი სოფლის, ჩვენი ქალაქისა და ჩვენი ფოთელი არმიის ცხოვრების შესწავლაზე და მათ მხატვრულ ასახვაზე, მოკლედ ეხება ქართული ლიტერატურული კრიტიკის მდგომარეობას. ჩვენში ჯერ კიდევ განსახილველი და შესწავლილია ბევრი საბჭოთა მხატვრული ნაწარმოები, ბევრი ახალი წიგნი. ჯერ კიდევ დასაწერია ქართული მხატვრული ისტორიის მარქსისტულ-ლენინური საზერმეძღვანელო. პრეზიდიუმმა კრიტიკოსებს ეუნდა ეეიმუშავებინა ამ ხარვეზების შესაავსებად.

ვ. ფალტინ, აკრიტიკებს რა პრეზიდიუმის საქმიანობას, ამბობს, რომ ჩვენ მწერლობის შემოქმედებითი აქტივიზაციისა და ამარტების გადემოკრატიულებისათვის მეტის გაკეთება შეეძლო. ვიდრე გაიკეთა. პრეზიდიუმი მოწოდებული იყო და არის ლამფეზერის ჩვენს წრეში ბაბატონებული ეერთგვარი თვითკმაყოფილება. მწერლების ერთ ნაწილს უკვე ლარ სურს სერიოზული განხილვისა და შეფასების საგნად გახდეს მათი ნაწარმოები. უკვე ეიშვიათად ეწყობა მეკვეკე დისკუსიები და ისიც, რაც ეწყობა, არ ეწვევს ინტერესს, რადგან დისკუსიებზე მტკიცედ დამკვიდრდა ურთიერთშექების, ურთიერთ შეცდომებისა და ნაკლის მიჩქმალვის ტრადიცია. ამ ატმოსფერის შედეგია ის, რომ ბევრი ნაწარმოები ნამდვილად შეუფასებელი რჩება, კერძოდ, განუბილავი და სათანადო მსჯავრდადებულია ქართული ლიტერატურის ისტორიის ზოგიერთი სახელმძღვანელო, რომლებიც ალბა-ეეფოთებელ ყალბ შეხედულებას ნერგავენ ახალგაზრდობაში ქართული ლიტერატურის კლასიკოსებზე.

ა. ჭიმიშვილი ჩამოსულა ზოგიერთი ქართველი ავტორის ნაწარმოებებში შენიშნული შეცდომებს, რომლებიც ამყალებენენ ამ ავტორების მიერ პარტიის ისტორიის ეეკონორმირებას, მათ გაურკვევლობას თეორიულ საკითხებში. ორატორის საქმოდ მიაჩნია ეეერთ მეტად გაცხოველდეს მუშაობა პარტიის ისტორიის შესასწავლად, რომ ერთხელ და სამუდამოდ ბოლო მოეღოს მწერალთა ზრდის შემთხვევებელ თეორიულ ჩამორჩენილობას.

ვ. წულუკიძე აღნიშნავს რომ ჩვენი მწერლობის მთავარი ამოცანაა სწოროს თანამგზავრეობაზე. ზოგ მწერალს კი მთავარი ყურადღება გადაკეთ ან ისტორიულ წარსულზე, ან ისეთ კეთილებზე, რომელნიც უცხობნი არიან მასობრივი მკითხველისათვის. ბევრი ჩვენი მწერალი ამ ეუცხობი ისტორიული მასალის გამოტანით და „ეეზოსტიური“ კეთილების გამოჩენილ ყოფაცხოვრების აღწერით სცდილობს გამოიწვიოს მკითხველის დაინტერესება, ამიდგან ის თავს ითვლი, რომ ისტორიულ წარსულს და „ეკზოტიკურ“ კეთილების ნამდვილ დაშორებული მკითხველი ვერ შეამოწმებს დაწერილის სისწორეს და ვერ შეამჩნევს ასეთ შემთხვევაში მოსალოდნელ სოყალიებს. თანამედროვე ცხოვრების ღრმა შესწავლა და თეორიული დონის ამაღლება აუცილებელი პირობაა იმისათვის, რომ ჩვენმა მწერლებმა თავისი შემოქმედების მთავარ ობიექტად გაიხადონ სოციალისტური სინამდვილე. ინსოფთისაკენ, რომ ამაღლდეს ჩვენი კრიტიკის მიერ მხატვრული ნაწარმოებების განხილვისა და შეფასების ხარისხი, ამბ. ვ. წულუკიძეს საჭიროდ მიაჩნია, კრიტიკოსებსაც ეფუცოდ ჩვენი სინამდვილის გაცხობისა და შესწავლის შესაძლებლობა.

ს. კლდიაშვილი მოითხოვს, რომ შემოქმედებითი მუშაობა 20 წლისთავისადის დასაწერ ნაწარმოებებზე ეეკრიტიკულ ანალიზ ეეიწეს, რათა არ მივიღოთ ზერელე, დაბალხარისხოვანი ნაწარმოებები, რომელთაგან ჩვეულებრივ ბგადაღეს ნაეეკანეეი ეი ნაჩქარეი მუშაობა.

ფ. კეკრეველი, აღნიშნა რა პლენუმს ქუთაისის ორგანიზაციის მუშაობას, ამბობს, რომ უკანასკნელ ნაბეჯში შესაძლებელი გახდა ქუთაისელ მწერალთა გაერთიანება, მათი ნაწერები სისტემატურად იბეჭდება გაზ. „ინდუსტრიული ქუთაისის“ ფურცლებზე. შარშან „ეეკეეკეეკეეკ“ გამოსცა ორი ქუთაისელ მწერლის წიგნი. ამკადან ჭაბუკიანმა ერთ-ერელ ამხანაგებთან ერთად ამზადებენ ერთ დიდ მხატვრულ კრებულს, ორატორი საუბრობ სცენაზე, რომ პრეზიდიუმმა მიტი ყურადღება მიაქციოს ქუთაისის ორგანიზაციას.

აუბარელი მწერლების შემოქმედებითის ზრდაზე ლაპარაკობს **პ. ლიჩია,** რომელიც ეხება პლენუმზე აღძრული საკითხებსაც. ჩვენი კრიტიკა და ლიტერატურული საზოგადოებრივობა, ამბობს იგი, — ზოგჯერ იწონაენენ ისეთ ნაწარმოებს, რომელიც მკითხველს არ მოსწონს და, პირიქით, იწუნებენ ისეთს, რომელსაც მკითხველი ეტანება. ეს მოეწმობს იმაზე, რომ ჩვენ არ ვიცნობთ მკითხველის მოთხოვნილებას და მის საჭიროებას. ეკანასკნელ წლებში გამოვიდა აკრილი მწერლების ნაწარმოებები, მოთხრობები, პოემები, რომანები, მაგრამ მათ ჯერ არ გამოსმაურებია თბილისის ლიტერატურული საზოგადოებრივობა. ჩვენი კადრების ზრდისათვის აუცილებელია ოგორაც მწერალთა კავშირის პრეზიდიუმის ხელმძღვანელობის ეეძლიერება, ისე ცალკეულ გამოცალი მწერალთა დახმარება.

ი. ანტაკატურიეს აზრით, კლუბი, რომელიც შემოქმედებითი მუშაობის ეეკენი უნდა იყოს, ჯერ-ჯერობით ამ დანიშულებას ვერ ასრულებს. დღემდე იგი მხოლოდ კონცერტების და საუკარო საღამოების მოწყობით ფარგლავს თავის საქმიანობას, რაც ეეკლუბოდაც კეთდებოდა და შეიძლება გაკეთდეს ეეკლუბის გარეშეც. ამ ეეკლუბის ერთ-ერთ ეეკლუბ ეეკლუბ ეეკლუბ

ახალი წიგნები

ი. სპაღინის ბიობიბლიოგრაფია

საქართველოს სახელმწიფო წიგნის პალატამ ღირსშესანიშნავი საქმე გააკეთა. მან გამოსცა ბიობიბლიოგრაფია ამხანაგ **სტალინის** ყველა იმ ნაწარმოებისა, რომელიც ქართულ ენაზე არსებობს.

ეს წიგნი ყოველი მშრომელისათვის საყურადღებო ცნობარია, იგი ბოლშევიზმის გმირული ისტორიის შემსწავლელთ უაღრესად გაუადვილებს მუშაობას და მასალის ძებნას დიდი **სტალინის** ცხოვრებისა და მოღვაწეობის შესახებ.

„სტალინის ბიობიბლიოგრაფია“ ორი მთავარი ნაწილისაგან შესდგება. პირველი ნაწილი აღსანუსხავს ი. **სტალინის** ყველა ნაშრომს ქართულ ენაზე 1895 წლიდან 1940 წლის თანგრამდე, ე. ი. მთელი 45 წლის მანძილზე. მთელი მასალა ალრიცხულია ქრონოლოგიურად, წლების მიხედვით. მეორე ნაწილში მოთავსებულია ყველა სახის ლიტერატურა ბელადის ცხოვრებასა და მის მოღვაწეობაზე, დაბეჭდილი ზემოხსენებული დროის განმავლობაში ქართულ ენაზე. როგორც წიგნის წინასიტყვაობა გადმოგვცემს, ბიობიბლიოგრაფიის შედგენისას ბიბლიოგრაფ ბ. ბაქრაძეს ყველა ცნობა შეუმოწმებია თბილისში არსებულ დიდ წიგნსაცავებში. შემოწმებულია აგრეთვე დღემდე არსებული ქართული ბიბლიოგრაფიის ყველა წყარო.

ბიბლიოგრაფიის პირველ ნაწილში ასახულია:

სტალინის ახალგაზრდობის დროინდელი ნაწერები — აღრიცხულია 6 ლექსი,

სტალინის მიერ შედგენილი პროკლამაციები 1905-1907 წ.—29 ცალი. ჟურნალ-გაზეთებში მოთავსებული სტატიები — 66 სახელწოდებით

ცალკე წიგნებად გამოცემული ლიტერატურა 84 სახელწოდებით (აქ არ შედის განმორებით გამოსული ესა თუ ის დასახელებული ნაშრომი).

თანაავტორებთან ერთად გამოცემული, კრებულში მოთავსებული და შემოკლებული გამოცემანი — 21 სახელწოდება.

თარგმნილ მეგრულ ენაზე — 3 სახელწოდება.

მეორე ნაწილში აღნუსხულია ყველა ნაშრომი ბელადის ცხოვრებისა **და** მოღვაწეობის შესახებ ქართულ ენაზე — 788 სახელწოდება. მხატვრობა, ქანდაკება და მუსიკა ამხანაგ სტალინის შესახებ — 22 სახელწოდება.

წიგნს დართული აქვს: სია ამხანაგ **სტალინის** ნაშრომებისა, რომელიც მოთავსებულია ლენინიზმის საკითხების პირველ ქართულ 5 გამოცემაში; არ შედის მხოლოდ უკანასკნელ გამოცემაში შესული ახალი მასალის სია.

წიგნს დართული აქვს მოკლე თემატიკური საძიებელი და სახელთა და საგანთა საძიებელი მეორე ნაწილისათვის.

წიგნი გაფორმებულია საუკეთესოდ, ჩასმულია ლიდერინის ყდაში და ღირს 15 მანეთად.

გამომცემლობას აღნიშნული წიგნის გამოცემისათვის დიდი შრომა ჩაუტარებია. ეს არის მისასალმებელი ინიციატივა.

მ. კუტუბიძე.

ილო მოსაშვილი — „ლექსები“

სახელგამმა გამოსცა ილო მოსაშვილის „ლექსები“. წიგნში მოთავსებულია პოეტის მიერ უკანასკნელ წლებში დაწერილი რჩეული ლექსები. წიგნს წამძღვარებული აქვს შ. რადიანის წინასიტყვაობა.

წიგნი გამოცემულია ლამაზად, შეიცავს 172 გვერდს და ღირს 14 მან. 20 კაპ.

რომანი კოღხიდაზე

სოლ. თაკაძე ქართულ ენაზე თარგმნის ამ ცოტა ხნის წინად გარდაცვლილი ცნობილი ბელორუსი მწერლის სამუელ ეროკის რომანს „მომავლისაკენ“. ეს ნაწარმოები ასახავს თანამედროვე კოლხიდას და მის ადამიანებს.

რომანს გამოსცემს სახელგამი 1941 წელს.

მწერალთა აქტივეზე სამუელ ეროკის რომანის შესახებ მოკლე ნაბეჭდი მოხსენებას გააკეთებს ვ. წულუკიძე.

„ახალი ქართლის ცხოვრება“

სსრკ მეცნიერებათა აკადემიის საქართველოს ფილიალის გამომცემლობამ ეხლახან გამოსცა ბერ ეენგატაშვილის „ახალი ქართლის ცხოვრება“ (მე-18 საუკუნის დამდეგის).

წიგნი გამოცემულია ი. ჯავახიშვილის წინასიტყვაობითა და რედაქციით.

„საბჭოთა ხელოვნება“

დაიბეჭდა და გამოვიდა „საბჭოთა ხელოვნება“ მე-7-8 ნომერი. ჟურნალში მოთავსებულია შემდეგი მასალა: მოწინავე — ახალი თეატრალური სეზონი, სსრ კავშირის უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის ორი ბრძანებულება: რვა საათის სამუშაო დღეზე, შვიდღიანან სამუშაო კვირაზე გადასვლისა და საწარმოებიდან და დაწესებულებებიდან მუშა-მოსამსახურეთა თვითნებურად წასვლის აკრძალვის შესახებ. ხელოვნების საქმეთა საკავშირო კომიტეტის ბრძანება თეატრების 8 საათიან სამუშაო დღეზე და 7 დღიან სამუშაო კვირაზე გადასვლის შესახებ, ი. თავაძე — ქეთაოსის თეატრი, — საქართველოს სსრ უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის ბრძანებულებები ქეთაისის სახელმწიფო თეატრისა და ამავე თეატრის მუშაკთა დაჯილდოების შესახებ, ბალეტი ცეკვა „ტანტალოსი“ — ალექსიძე — მსახიობის აღზრდისა საკითხისათვის (გაგრძელება). ი. ბერ-ლი ნატო გაბუნია-ცაგარელისა, არისტოტელი—პოეტიკა (გაგრძელება), შალვა ალხაზიშვილი, — ლეგენტანი და პეიზაჟის პრობლემები, მორის ჰამელი — ტიციანი (გაგრძელება), ბ. გაბარაშვილი — 1939-1940 სასწავლო წლის შედეგები, გ. ნარიძე — „ანრი სეარ“ მარჯანიშვილის თეატრში, სერ. ეგრესმაია—პირველი ქართული სათეატრო ჟურნალი „თეატრი“, შ. ა.—ლი ველიციხის თეატრი, 1939-1940 წლის თეატრალური სეზონი საქართველოში (თათბირის ანგარიში), 1939-1940 წლის სეზონში საქართველოს თეატრებში დადგმული პიესები.

ბიბლიოგრაფია

დ. სულიაშვილი — „ჩემი მოწაფეობის წლები“

დავით სულიაშვილის „ჩემი მოწაფეობის წლები“, რომელიც ამ ახლო ხანში გამოსცა საბჭოტაგამმა, სანინტერესო საკითხავი წიგნია არა მარტო ახალგაზრდა მკითხველისათვის, არამედ მთელი ჩვენი მკითხველი მასისათვის. ამ წიგნში წარმოდგენილია ცალკე ეპიზოდები, რომელიც სრულყოფილად, ცოცხლად აღადგენინ ჩვენს თვალწინ საქართველოს პატარა, პროვინციალური ქალაქის ცხოვრებას მე-19 საუკუნის დასასრულს. წიგნში სჩანან ამ ქალაქის ადამიანები, სჩანან მათი დღენი და საქმენი. ავტორი, როგორც სჩანს, კარგად იცნობს ხალხს ყოფაცხოვრებას. ორიოდე კალმის მოსმით ის გვიხატავს ძველებურ ჯვრისწერას, რომელიც პატარა ქალაქში მთელ მოვლენად იქცეოდა ხოლმე, გვიხატავს ქელეხობას, აღწერს გორიჯვარის დღეობას, ყეენობას, კრიგს. ეს სურათები დაწერილია მახვილად, სადად, დამახასიათებელი დეტალების სიუხვით, იუმორით,— ამიტომ არის, რომ ისინი ძალიან ხალისანად იკითხებიან. მაგრამ წიგნში მთავარი მაინც ძველი სკოლის აღწერაა. განათლების იმ მკაცრი და იეზუიტური სისტემის აღწერა, რომელსაც ცარიზმი ძალით ნერგავდა და აკრცელობდა. ეს სასტიკი სასკოლო რეჟიმი, რომელსაც ცარიზმი ანხორციელებდა თავისი ერგელი მონების — ლაკროვნების, ბუტირსკების და სხვა ტიპებით ეხლა დაუხუროავს წიგნი და შეუწყვეტია მნახველებთან საუბარი. ძალს მისცემია, ფიქრის კვალი აჩნია შუბლზე. მას ძალიან კეთილი სახე აქვს და პატაკებიც იდარდეს, რომ აფერ არ მოეიდნენ. გადეძიება კი მაინც ვერ გაბედეს და ასე დასტოვეს ბრძანების ბინა. გული დაწყდათ, მაგრამ გარეთ რომ გამოვიდნენ, **ლენინი** ისევ ნახეს. მისი შექი ოპაფეზნოდა ქუჩებსა და მოედნებს: გაეხარდათ პატარებს, **ლენინი** შეჩერდა, გაუღიმა და ფანონ ყველა. ბელადის საქმე უცდავია:

„ის ყანებშიც ენახეთ მინდვრად.
მაწეს გულშიც შეეხვედით ლენინს,
ბაღშიც შეეხვედით და ეარეგნი
ნაგს შარპათად სვამდნენ ლხენით,
სად არ ენახეთ... სად არ ეხვედით
ჩვენ ლენინს, თვალს და ღიმილს!“.

ლენინი ყველგანაა: მთაში, ბარში, შინ და გარეთ:

„სადაც ნათელს ჰფენს სტალინი
და ბარაკთა შრომა ღვივის!“.

ლექსი „ბელადის სახლი გორში“ პოეტური უშუალობით და ტრაქტიული მასწავლებლების მთელი ხროვის საშუალებით, გულწრფელ აზფოთებას, მრისხანე პროტესტს იწვევდა ნორჩი თაობის გულში. ისინი ვერ ითმენდნენ, ვერ ატანდნენ მშობლიური ენის, საშობლო ქვეყნის შეგინებას და გაბაიბუტებას.

რით ეხმაურებოდნენ მოწაფეები ცარიზმის ფასკელ რეჟიმს სუსხს და რეაქციონერი მასწავლებლის თავხედურ გამასვლებს? ამაზე მოგვითხრობს ბუნარალი ეპიზოდში „აკრძალული საშობლო“. ერთხელ მოწაფიობა წიგნის მაღაზიაში საქართველოს რუკა იყიდის, ჩარჩოში ჩასვეს და კლასში ჩამოჰკიდეს. ეს იყო თავისებური პროტესტი.

„დიდი აღტაცება და სიხარული გამოიწვია ბავშვებში, როცა რუკაზე თვიანთი სოფლის სახლიანი ყაიკითხეს. დიდხანს ვერ სცილდებოდნენ და თვალგაბრწყინებულნი შესცქეროდნენ.

„ხოლო როცა რუსული ენის მასწავლებელი ლაკროვი კლასში შემოვიდა, კედლებთან ახლოს გაიარა და რუკა შეამჩნია, მაშინვე მიაფეთრთხა ბანი.

„ჩვენ გაეფითრდით, საფეთქელი მა გამალებით ვგრძნეთ ცემა. ერთხანს სიჩუმე ჩამოვარდა და... უცბად ისეთი ლაწური გაისმა, რომ ყველა შეგართონა... მოწოფეთ ლაკროვს სილა გაარტყა... მას სათვალეები დაემსხვრა... საკლასო დღიურს ხელი წაავლო და კლასიდან გავარდა.

„კედლიდან, რასაკვირველია, რუკა ჩამოსხეს, მოწოფე სკოლიდან დაითხოვეს“.

დ. სულიაშვილი თავის წიგნში მრავალ მზგავს ეპიზოდს გადმოგვცემს.

აქვე ნაჩვენებია და შეგრძნობილი ის სიცოცხლე და სითამამე, ის თავისებური ხალისი და დაუცხრომელობა, რაც ესოდეს დამახასიათებელია ბავშვის ასაკში. ყველაფერი ეს ნაჩვენებია მოწაფეთა თამაშობის — ოთორბის, წრელატის, ჭიდაობის, ბურთაობის, სალაობის, კოჯაობის და სხვა თამაშობათა ცოცხალი მაგალითებით.

წიგნის ერთ-ერთ თავში ავტორი მოგვითხრობს დიდი **სტალინის** მოწოფეობის წლების შესახებ.

საბჭოთა მეცხოვრელისათვის, საერთოდ ყველა საბჭოთა მოქალაქისათვის უაღრესად სანინტერესო და წარმტაცია ყველაფერი ის, რაც ბელადის სამშობლო ქალაქის წარსულსა თუ აწმყოს ეხება, ამიტომ არის, რომ სულიაშვილის ეს წიგნი, რომელიც ძველი გორის სურათებს იძლევა, ინტერესით ეკითხება.

წიგნი ლამაზად არის გამოცემული.

ნ. ი.

გ. კაჭახიძე — „აღუბღები ყვავიან“

მოზარდი თაობის კომუნისტურად აღზრდის საქმეში საბავშვო ლიტერატურას უდიდესი როლი მიეკუთვნება. ამიტომ კარგია და მოწონების ღირსი, რომ ნაწილი ჩვენი მწერლებისა ჰკმნის საბავშვო ნაწარმოებებს, არ იეიწყებს თავის მოზარდ მკითხველს.

უკანასკნელ ხანებში ნაყოფიერად მუშაობს საბავშვო ლიტერატურაში გ. კაჭახიძე.

ახლახან გამოვიდა მისი საბავშვო ლექსების წიგნი „აღუბღები ყვავიან“. თემატიური მრავალფეროვნებით, გრძნობათა უშუალოებით და ოპტიმისტური აღფოთოვანებით ხასიათდება ეს წიგნი.

წიგნში წარმოდგენილი ლექსები თემატიკის მიხედვით რამდენიმე ჯგუფად შეიძლება გაიყოს. მთავარია: სოციალისტური სამშობლოს სიყვარული, სამხედრო თავდაცვა, ლექსები ბელადებზე, ბავშვი და ბუნება, დიდაქტიკა-ალზრდელობითი ხასიათის ლექსები, შრომისა და ბრძოლის სიმღერები და სხვა.

წიგნში გამოირჩევა ლექსი „ლენინი“. პოეტს ორიგინალური მხატვრული გაზრნებით გადმოუცია მსოფლიო პროლეტარიატის ბელადის სახე: ბავშვები მაგზლეიში არიან, ლენინს უცქერიან, მას თითო-ოლა ეხლა დაუხურავს წიგნი და შეუწყვეტია მნახველებთან საუბარი. ძილს მისცემია. ფიქრის კვალი აჩნია შუბლზე. მას ძალიან კეთილი სახე აქვს და პატაკებიც იდარდეს, რომ აფერ არ მოეიდნენ. გადეძიება კი მაინც ვერ გაბედეს და ასე დასტოვეს ბრძანების ბინა. გული დაწყდათ, მაგრამ გარეთ რომ გამოვიდნენ, **ლენინი** ისევ ნახეს. მისი შექი ოპაფეზნოდა ქუჩებსა და მოედნებს: გაეხარდათ პატარებს, **ლენინი** შეჩერდა, გაუღიმა და ფანონ ყველა. ბელადის საქმე უცდავია:

„ის ყანებშიც ენახეთ მინდვრად.
მაწეს გულშიც შეეხვედით ლენინს,
ბაღშიც შეეხვედით და ეარეგნი
ნაგს შარპათად სვამდნენ ლხენით,
სად არ ენახეთ... სად არ ეხვედით
ჩვენ ლენინს, თვალს და ღიმილს!“.

ლენინი ყველგანაა: მთაში, ბარში, შინ და გარეთ:

„სადაც ნათელს ჰფენს სტალინი
და ბარაკთა შრომა ღვივის!“.

ლექსი „ბელადის სახლი გორში“ პოეტური უშუალობით და ლექსი „გაკილება“ საინტერესოდ არის დაწერილი. სოფლის ტალიკ-ტალიკი ბიეეები მიდიან მუშურ-გლეხურ წოეულ ბანაში. სოფლის ბოლომდე გაიცილ ყველამ ისინი. ეტლი დაიძრა, მოისმა ბოიშურ ბანდ-ტამეი, ეტლი, ეტლ-ეტლ, ეტლ-ეტლ, ეტლ-ეტლ